

Η Αχίλλειος πτέρνα της Ελλάδας, είναι η παιδεία της

Του **Κωνσταντίνου Χαροκόπου**

Με αφορμή την περίπτωση του φοιτητή που θα σπουδάσει Μαθηματικά, έχοντας ως βαθμό εισαγωγής το 3,5 στα 20, έψαξα να βρω περισσότερα στοιχεία για την πορεία των Μαθηματικών τμημάτων στα Ελληνικά Πανεπιστήμια.

Όταν το 1978, ήμουν πρωτοετής φοιτητής στο Μαθηματικό της Αθήνας, το σύνολο των εισακτέων Μαθηματικών σε όλη τη χώρα ήταν 730.

Σήμερα ο συνολικός αριθμός των εισακτέων φοιτητών Μαθηματικών είναι 1.509, στην Αθήνα, στη Θεσσαλονίκη στην Πάτρα, στα Ιωάννινα, στην Κρήτη και στη Σάμο. Αυτός είναι το σύνολο όσων θα σπουδάσουν Θεωρητικά Μαθηματικά. Υπάρχουν και άλλες σχολές που διδάσκουν Στατιστική, Αναλογιστικά Μαθηματικά, Εφαρμοσμένα Μαθηματικά, των οποίων το σύνολο των πρωτοετών φοιτητών ανέρχεται στους 500. Δηλαδή πάνω από 2.000 Μαθηματικοί το χρόνο.



Κωνσταντίνος Χαροκόπος

Τι μπορεί να κάνει κάποιος που θα αποφοιτήσει από τα τμήματα των θεωρητικών μαθηματικών; Τι αναφέρει το σχετικό τμήμα στις ιστοσελίδες των Πανεπιστημίων, για τα Επαγγελματικά Δικαιώματα των πτυχιούχων μαθηματικών; “Η ολοκλήρωση του προγράμματος προπτυχιακών σπουδών οδηγεί στην απόκτηση Πτυχίου στα Μαθηματικά, το οποίο εφοδιάζει τον πτυχιούχο με επαγγελματικά δικαιώματα Μαθηματικού (ΠΕ03).

Οι απόφοιτοι του Τμήματος Μαθηματικών έχουν δικαίωμα ισότιμης συμμετοχής στις προκηρύξεις του Α.Σ.Ε.Π. ή άλλων φορέων σχετικά με την επιλογή διοριστέων στις Δημόσιες Υπηρεσίες, στους ΟΤΑ και στα ΝΠΔΔ, μαζί με τα υπόλοιπα τμήματα Μαθηματικών της Ελληνικής Επικράτειας.

Επιπρόσθετα, το πτυχίο στα Μαθηματικά δίνει τη δυνατότητα πρόσβασης σε σπουδές που μπορούν να οδηγήσουν σε Μεταπτυχιακό Δίπλωμα Ειδίκευσης (Master) και σε Διδακτορικό Δίπλωμα.”

Μέσα σε μια παράγραφο, απεικονίζεται όλη η νοσηρότητα και η παθογένεια του εγχώριου εκπαιδευτικού συστήματος. Έξι μαθηματικές σχολές δίνουν πτυχία για διορισμό εκπαιδευτικού στο

Δημόσιο και μόνο. Ο χρόνος από το 1978, έχει σταματήσει. Μόνο που τότε δεν υπήρχε ΑΣΕΠ, αλλά η επετηρίδα και οι πτυχιούχοι του 1983 καταχωρούσαν τα ονόματα τους στη θέση 13.000+.

Δηλαδή στην Ελλάδα του 2020, οι μαθηματικές σχολές δίνουν ένα χαρτί το οποίο είναι άχρηστο, σπουδήποτε αλλού πέραν του Δημοσίου, την ίδια στιγμή που στο εξωτερικό, οι μαθηματικοί είναι περιζήτητοι, λόγω των εξειδικευμένων γνώσεων και των δεξιοτήτων που έχουν αποκτήσει.

Η περίπτωση της σχολής των Μαθηματικών της Σάμου και γενικότερα των Μαθηματικών στα ελληνικά Πανεπιστήμια, αποτελεί το κλασσικό σενάριο της θεατρικής παράστασης, που παίζεται εδώ και χρόνια στον χώρο της παιδείας.

Όλοι υποδύονται ένα ρόλο. Όλοι παριστάνουν κάτι. Οι καθηγητές παριστάνουν ότι διδάσκουν τα παιδιά στα σχολεία. Το σύστημα παριστάνει ότι είναι τόσο δύσκολο να επιτύχει κάποιος την είσοδο του στα ΑΕΙ, οπότε απαιτούνται φροντιστήρια.

Τα παιδιά κάνουν μια γενναία προσπάθεια για να «μπουν κάπου». Όταν μπου κάπου, κάποια στιγμή θα βγουν, με βάση την κυρίαρχη ιδεολογία θα είναι αδιόριστοι δημόσιοι υπάλληλοι.

Όμως στον πραγματικό κόσμο, το πτυχίο είναι άχρηστο αν δεν συνοδεύεται από γνώσεις. Όχι γνώσεις βασισμένες πάνω σε ένα πρόγραμμα σπουδών, που εξυπηρετεί το καθηγητικό κατεστημένο. Αλλά γνώσεις που απαιτεί η αγορά εργασίας.

Μια αγορά, που όταν γίνεται αναφορά σε αυτήν, προκαλείται αλλεργική αντίδραση από καθηγητές και φοιτητές. Διότι το σύστημα είναι φτιαγμένο για να εξυπηρετεί χιλιάδες μικροσυμφέροντα, έξω και πέρα από την προετοιμασία των φοιτητών για τη ζωή και την προγραμματικότητα.

Ποιος πιστεύει πραγματικά ότι ο φοιτητής διαστημικής στα Ψαχνά Ευβοίας θα βρει κάποτε δουλειά;

Ποιος πιστεύει ότι ο φοιτητής διοίκησης επιχειρήσεων σε ένα επαρχιακό ΤΕΙ που μετονομάστηκε σε ΑΕΙ, θα βρει δουλειά; Δουλειά θα έχει ο κύριος που του ενοικιάζει το σπίτι, ο κύριος με τις φωτοτυπίες, ο κύριος με το εστιατόριο και την καφετέρια, καθώς ο φοιτητόκοσμος είναι για τη επαρχία, ότι ήταν κάποτε ο στρατός και τα δεκάδες στρατόπεδα που ήταν απλωμένα στη χώρα.

Σήμερα η δια-βίου μάθηση και η διαρκής εξειδίκευση είναι η μόνη διέξοδος. Οι γνώσεις και οι δεξιότητες που αποκτά κανείς στα πανεπιστήμια, ξεπερνιούνται με υπερβολική ταχύτητα. Αν η δουλειά των πανεπιστημίων είναι να προετοιμάζουν δημοσίους υπαλλήλους της περασμένης 50ετίας, τότε το πάνε μια χαρά.

Αν όμως επιθυμούν να κτίσουν την γενιά του αύριο, τότε θα πρέπει να αλλάξουν συθέμελα.

Στον πραγματικό κόσμο και στην πραγματική αγορά εργασίας και όχι στο στρεβλό ελληνικό μικρόκοσμο, η ταχύτατη ψηφιακή και τεχνολογική πορεία και η αυξανόμενη ζήτηση εξειδικευμένου ανθρώπινου κεφαλαίου, δεν μπορεί να παρακολουθηθεί ακόμα και από τα καλύτερα πανεπιστήμια των ΗΠΑ.

Το παράδειγμα των “Google new certificate programs”, αποτελεί ένα παράδειγμα της βούλησης των μεγάλων εταιρειών σήμερα, να εκπαιδεύσουν και να επιμορφώσουν τους υποψήφιους εργαζόμενους τους, αφού έχουν κάνει μια πρώτη επιλογή μέσα από τα καλύτερα ταλέντα, ανάμεσα από χιλιάδες υποψηφίους με διαφορετικά πτυχία, γνώσεις και προϋπηρεσίες, ίσως δείχνει το δρόμο.

Η ψηφιακή τεχνολογία αλλάζει τα πάντα. Οι ψηφιακοί κολοσσοί, οι τεχνολογικές εταιρείες, αλλά και οι υπόλοιποι ιδιωτικοί οργανισμοί, επιλέγουν εργαζόμενους που έχουν την ικανότητα να

προσαρμόζονται σε συνθήκες που διαρκώς μεταβάλλονται, να συνεργάζονται εύκολα με ανθρώπους που δεν γνωρίζουν, να αναλύουν και να συνθέτουν μέσα σε πολύπλοκα περιβάλλοντα και να προσφέρουν λύσεις.

Και η εκπαίδευση πρέπει να προσαρμόζεται και να προσφέρει ισχυρά επαγγελματικά διπλώματα και πιστοποιήσεις υψηλού επιπέδου, που είναι πλέον απαραίτητες, μια που τα πτυχία αποτελούν μια απλή ένδειξη ότι κάποιος έκατσε 4 χρόνια στα πανεπιστήμια, σπουδάζοντας κάτι από τα βαθύ παρελθόν.

Το τέρας του συστήματος της εκπαίδευσης δεν αλλάζει εύκολα, από τη μια μέρα στην άλλη. Εδώ η υπουργός δεν τόλμησε να θεσμοθετήσει εκ νέου, την έννοια της βάσης. Ενώ στη μεγάλη εικόνα, έχει να συγκρουστεί με το εκπαιδευτικό κατεστημένο, με τη στρεβλή αντίληψη των γονέων και την αγωνία των νέων.

Προ ημερών είχαμε αρθρογραφήσει για τη «Δια Βίου Μάθηση». Είναι ίσως ο μόνος παρθένος χώρος, που θα μπορούσε να συμβάλει θετικά και λυτρωτικά στις νέες συνθήκες που διαμορφώνονται. Να δει, τι γίνεται στο εξωτερικό. Να δει, ποιες είναι οι τάσεις στις πιστοποιήσεις, στην επιμόρφωση, στην εξειδίκευση.

Να προετοιμάσει τα αντίστοιχα προγράμματα και να υιοθετήσει μεθοδολογίες που τα πανεπιστήμια δεν μπορούν καν να προσεγγίσουν, λόγω των ισχυρών συντηρητικών δομών και αντιλήψεων τους. Και ίσως έτσι μπορεί προσωρινά να καλυφθεί η ευάλωτη Αχίλλειος πτέρνα της χώρας μας.

Να κλείσει τα τεράστιο χάσμα που ολοένα διευρύνεται ανάμεσα στο εκπαιδευτικό σύστημα και στην ραγδαία μεταβαλλόμενη αγορά εργασίας. Διότι μια χώρα δίχως σύγχρονη παιδεία που να ανταποκρίνεται στις ανάγκες ανάπτυξης της χώρας, είναι καταδικασμένη να σβήσει.

31.08.2020

Πηγή: Liberal.gr